

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 342

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 21 mai 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 287 din 22 martie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), art. 5 alin. (1), art. 44 alin. (3), art. 45 lit. a), art. 51 și ale art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996	2-4	Decizia nr. 398 din 24 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.....	17-19
Decizia nr. 339 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) fraza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	4-7	Decizia nr. 404 din 3 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6 teza a doua și art. I pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991	19-21
Decizia nr. 361 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor.....	7-8	Decizia nr. 406 din 3 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 din Codul de procedură fiscală	22-24
Decizia nr. 369 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață.....	9-10	Decizia nr. 407 din 3 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	24-26
Decizia nr. 373 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73-75 din Hotărârea Guvernului nr. 52/2005 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anul 2005.....	10-11	Decizia nr. 408 din 3 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri.....	26-27
Decizia nr. 377 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției	12-13	Decizia nr. 411 din 3 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora.....	28-29
Decizia nr. 378 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 31, art. 47 și art. 48 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	14-17	Decizia nr. 412 din 3 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....	30-31

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 287**

din 22 martie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), art. 5 alin. (1), art. 44 alin. (3), art. 45 lit. a), art. 51 și ale art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), art. 5 alin. (1), art. 44 alin. (3), art. 45 lit. a), art. 51 și ale art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „LA-RO Impex 2001” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.553/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde Consiliul Concurenței, reprezentat de doamna Cristina Butacu, inspector de concurență, constatându-se lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată se dă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției, sens în care depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și din actele internaționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.553/2005, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), art. 5 alin. (1), art. 44 alin. (3), art. 45 lit. a), art. 51 și ale art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996**, excepție ridicată de Societatea Comercială „LA-RO Impex 2001” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin textelor constituționale și din actele internaționale invocate, întrucât creează posibilitatea sancționării unor acte

și fapte care nu au produs niciun fel de consecințe asupra mediului concurențial sau asupra consumatorului. De asemenea, susține că prin atribuțiile de autoritate de control, cât și ca autoritate care aplică sancțiuni, Consiliul Concurenței desfășoară o activitate care contravine principiului separației puterilor în stat. Și, în fine, arată că stabilirea cuantumului sancțiunii (amendă) în funcție de cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior aplicării sancțiunii contravine dispozițiilor constituționale referitoare la prezumția dobândirii licite a averii, precum și celor referitoare la inviolabilitatea proprietății private în condițiile legii organice.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră excepția ca neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția referitoare la art. 2 alin. (1), art. 5 alin. (1), art. 44 alin. (3) și art. 52 din Legea nr. 21/1996 este inadmisibilă, întrucât față de aceste texte nu au fost formulate motive de neconstituționalitate, iar în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate referitoare la art. 45 lit. a) și art. 51 din aceeași lege, apreciază că este neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că excepția referitoare la art. 5 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 este inadmisibilă. În ceea ce privește celelalte prevederi criticate apreciază că acestea sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din

Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă art. 2 alin. (1), art. 5 alin. (1), art. 44 alin. (3), art. 45 lit. a), art. 51 și art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005.

Aceste prevederi au următoarea redactare:

— Art. 2 alin. (1): „Dispozițiile prezentei legi se aplică actelor și faptelor care au sau pot avea ca efect restrângerea, împiedicarea sau denaturarea concurenței săvârșite de: [...]“;

— Art. 5 alin. (1): „(1) Sunt interzise orice înțelegeri exprese sau tacite între agenții economici ori asociațiile de agenți economici, orice decizii luate de asociațiile de agenți economici și orice practici concertate, care au ca obiect sau au ca efect restrângerea, împiedicarea ori denaturarea concurenței pe piața românească sau pe o parte a acesteia, în special cele care urmăresc:

a) fixarea concertată, în mod direct sau indirect, a prețurilor de vânzare ori de cumpărare, a tarifelor, a rabaturilor, a adaosurilor, precum și a oricăror alte condiții comerciale;

b) limitarea sau controlul producției, distribuției, dezvoltării tehnologice ori investițiilor;

c) împărțirea piețelor de desfacere sau a surselor de aprovizionare, pe criteriul teritorial, al volumului de vânzări și achiziții ori pe alte criterii;

d) aplicarea, în privința partenerilor comerciali, a unor condiții inegale la prestații echivalente, provocând în acest fel, unora dintre ei, un dezavantaj în poziția concurențială;

e) condiționarea încheierii unor contracte de acceptarea de către parteneri a unor clauze stipulând prestații suplimentare care, nici prin natura lor și nici conform uzanțelor comerciale, nu au legătură cu obiectul acestor contracte;

f) participarea, în mod concertat, cu oferte trucate la licitații sau la orice alte forme de concurs de oferte;

g) eliminarea de pe piață a altor concurenți, limitarea sau împiedicarea accesului pe piață și a libertății exercitării concurenței de către alți agenți economici, precum și înțelegerile de a nu cumpăra de la sau de a nu vinde către anumiți agenți economici fără o justificare rezonabilă. “;

— Art. 44 alin. (3): „Documentele, datele și informațiile din dosarul cauzei, care prezintă caracter de secret de stat ori sunt confidențiale, nu sunt accesibile pentru consultare ori obținere de copii sau extrase decât prin decizie a președintelui Consiliului Concurenței. “;

— Art. 45 lit. a): „[...] în cazul unei investigații, dispusă din oficiu sau la sesizare, privind încălcarea prevederilor art. 5 alin. (1) sau ale art. 6, după caz, să ordone încetarea practicilor anticoncurențiale constatate, să formuleze recomandări, să impună părților condiții speciale și alte obligații, să aplice agenților economici amenzi în condițiile prevăzute la cap. VI;“;

— Art. 51: „(1) Constituie contravenții și se sancționează cu amendă de până la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul financiar anterior sancțiunii următoarele fapte:

a) încălcarea prevederilor art. 5 alin. (1), ale art. 6 sau ale art. 12;

b) punerea în practică a unei operațiuni de concentrare economică cu încălcarea prevederilor art. 15 alin. (4) și (5);

c) începerea unei acțiuni de concentrare economică declarată incompatibilă cu prevederile prezentei legi printr-o decizie a Consiliului Concurenței, luată conform prevederilor art. 46 alin. (2) lit. a);

d) neîndeplinirea unei obligații sau a unei condiții impuse printr-o decizie luată în conformitate cu prevederile prezentei legi.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), Consiliul Concurenței va stabili, prin instrucțiuni, condițiile și criteriile de aplicare a unei politici de clemență, care poate merge până la absolvire de răspundere pecuniară. “;

— Art. 52: „Individualizarea sancțiunii în cazul săvârșirii vreuneia dintre contravențiile prevăzute la art. 50 și 51 se face ținând seama de gravitatea și durata faptei și a consecințelor sale asupra concurenței. Sancțiunile vor fi gradate pe tranșe, prin instrucțiuni adoptate de către Consiliul Concurenței. “

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației puterilor în stat și alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 15 alin. (1) și (2) — universalitatea, art. 23 alin. (1) privind inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței persoanei și alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, art. 44 alin. (8) teza a doua referitor la prezumția dobândirii licite a averii și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private în condițiile legii organice. Este invocată și încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, precum și a art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, potrivit căruia „Toate persoanele sunt egale în fața legii și au, fără discriminare dreptul, la o ocrotire legală din partea legii“.

Excepția a fost ridicată în cadrul unui litigiu de contencios administrativ în care autoarea excepției a solicitat anularea, în parte, a Deciziei nr. 124/2005 a Plenului Consiliului Concurenței, prin care a fost amendată cu suma de 1.900.000 RON pentru încălcarea prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 21/1996.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principala critică de neconstituționalitate privește atribuțiile Consiliului Concurenței, care, în opinia autorului excepției, funcționează atât ca autoritate administrativă, cât și ca o autoritate care desfășoară o activitate jurisdicțională.

În legătură cu această critică, Curtea Constituțională, prin mai multe decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 5 din 10 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 13 februarie 2006, Decizia nr. 89 din 7 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 28 februarie 2006, și Decizia nr. 465 din 6 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 iulie 2006, a reținut că măsurile dispuse de Consiliul Concurenței și sancțiunile aplicate de acesta pe baza dispozițiilor legale atacate sunt de natură administrativă, și nu jurisdicțională. Procedura prin care Consiliul Concurenței își îndeplinește atribuțiile stabilite de lege, în principal de a constata și sancționa practicile anticoncurențiale, prezintă anumite

similitudini cu procedurile juridictionale, fără a se identifica însă cu acestea.

Astfel, împrejurarea că faptele semnalate sunt supuse cercetării Consiliului, iar rezultatul investigației este examinat în plen, aceasta nu presupune caracterizarea activității Consiliului ca o activitate juridictională, deoarece Consiliul nu soluționează un litigiu privind existența, întinderea sau exercitarea drepturilor subiective ale unei persoane — atribuții de esență activității juridictionale — și nici nu adoptă soluții de competența instanțelor judecătorești, ci efectuează operațiuni tehnico-juridice de cercetare, deliberare și decizie, specifice inițierii și adoptării oricărui act administrativ, cu consecințele care rezultă din emiterea acestuia.

Curtea a mai decis că nu se poate reține nici critica privind încălcarea dreptului la un proces echitabil, atât timp cât deciziile adoptate de Plenul Consiliului Concurenței pot fi atacate în fața unei instanțe judecătorești, în procedura

de contencios administrativ, la Curtea de Apel București. Împotriva sentinței Curții de Apel București atât Consiliul Concurenței, cât și agenții economici supuși măsurilor dispuse de instanță pot formula recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Ca atare, prin sancționarea cu amendă a societăților comerciale pentru practici anticoncurențiale, interzise de Legea nr. 21/1996, nu se aduce atingere valorilor apărute de Constituție, ci, dimpotrivă, se descurajează comportamentul contrar normelor adoptate în activitatea economică și financiară și se asigură mediul concurențial loial între societățile comerciale, aceasta constituind expresia concretă a obligației statului, prevăzută de art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Aceste considerente reținute de Curte în deciziile sus-menționate sunt valabile și în cauza de față, neintervenind elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței sale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1), art. 5 alin. (1), art. 44 alin. (3), art. 45 lit. a), art. 51 și ale art. 52 din Legea concurenței nr. 21/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „LA-RO Impex 2001” — S.R.L. în Dosarul nr. 2.553/2005 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 martie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 339

din 3 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) fraza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) fraza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Elena David și Florin David în Dosarul nr. 3.758/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspund autorii excepției, prin avocat Valeriu Stoica, și partea Constantin Octavian Teodor Nemoianu, prin avocat Ioan-Gheorghe Bârsan, cu împuterniciri avocațiale depuse la dosarul cauzei, lipsind

celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul reprezentantului autorilor excepției, care reiterează motivele cuprinse în notele scrise depuse la dosarul cauzei și, în final, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. În plus, arată că dispozițiile art. 4 alin. (1) fraza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt neconstituționale prin raportare la art. 16 din Constituție, în măsura în care excepția de nelegalitate, reglementată de textul criticat, se aplică doar actelor administrative fără caracter jurisdicțional. Din acest punct de vedere, solicită ca, prin decizia ce o va pronunța, Curtea Constituțională fie să admită excepția cu această rezervă de interpretare, fie, în cazul respingerii, să precizeze, în considerente, modalitatea conformă Constituției în care trebuie interpretate și aplicate prevederile criticate.

Reprezentantul părții Constantin Octavian Teodor Nemoianu susține că motivarea formulată de autorii excepției nu relevă o reală excepție de neconstituționalitate, ci constituie mai degrabă apărări de fond, pertinente în fața instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului. În plus, susține că principiul constituțional al egalității, pretins a fi încălcat, nu are legătură cu cauza, întrucât actele administrative jurisdicționale, respectiv cele fără caracter jurisdicțional, reprezintă două categorii distincte, care au regimuri juridice diferite, în funcție de situațiile care le deosebesc în mod obiectiv. În concluzie, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, susținând că invocarea acesteia a urmărit doar tergiversarea soluționării cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, care vizează în realitate modalitatea de interpretare a textului de lege criticat, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.758/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 4 alin. (1) fraza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004“**. Excepția a fost ridicată de Elena David și Florin David într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs declarat împotriva unei sentințe civile prin care instanța de judecată a admis excepția de inadmisibilitate și a respins excepția de nelegalitate a unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat, care reglementează excepția de nelegalitate a unui act administrativ unilateral, contravine art. 16 din Constituție în măsura în care acesta permite invocarea excepției de nelegalitate doar în legătură cu actele administrative fără caracter jurisdicțional, nepermițând terților la procedura administrativ-jurisdicțională să invoce excepția de nelegalitate a actelor administrativ-jurisdicționale. Altfel spus, condiționarea beneficiului excepției de nelegalitate de calitatea de act administrativ fără caracter jurisdicțional încalcă prevederile art. 16 din Constituție. Diferența de tratament juridic în ceea ce privește posibilitatea invocării excepției de nelegalitate se justifică, desigur, în cazul părților, care, în funcție de procedura pe care o parcurg, pot folosi anumite căi de atac, dar în ceea ce privește terții nu există o rațiune obiectivă care să justifice tratamentul juridic diferit. Pentru aceștia nu există deosebire între un act administrativ jurisdicțional și unul fără caracter jurisdicțional, atâta vreme cât nu au fost parte a unui proces și nu au putut beneficia ca și părțile de o procedură caracterizată prin contradictorialitate și asigurarea dreptului la apărare. «Terții trebuie să beneficieze, însă, de toate modalitățile procedurale „de drept comun“ reglementate de Legea contenciosului administrativ de contestare a actului administrativ cu caracter jurisdicțional, inclusiv de excepția de nelegalitate. Nu există nici un motiv obiectiv pentru care o persoană beneficiază de avantajele invocării excepției de nelegalitate în situația în care actul care i se opune este un act administrativ fără caracter jurisdicțional, dar să îi fie refuzate aceste avantaje în situația în care actul respectiv are caracter jurisdicțional, însă ea nu a fost parte în procedura administrativ-jurisdicțională. Pentru acea persoană, cele două situații sunt identice. Or, identitatea de situații impune identitatea de tratament juridic.»

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul respingerii excepției, deoarece critica de neconstituționalitate formulată se referă doar la aspecte privind interpretarea art. 4 alin. (1) fraza întâi din Legea nr. 554/2004, și nu la neconstituționalitatea sa prin încălcarea prevederilor art. 16 din Legea fundamentală.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În motivarea punctului de vedere se referă la Decizia nr. 219 din 7 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 3 aprilie 2006, prin care Curtea Constituțională a statuat că „textul

de lege criticat se aplică tuturor celor vizați de ipoteza normei, în mod nediscriminatoriu și fără excepții, este o concretizare a dreptului la un proces echitabil și nu încalcă exercițiul dreptului la apărare, întrucât părțile, pe parcursul întregului proces, dispun, în principiu, de anumite garanții procesuale prin care își pot dovedi atât pretențiile lor, cât și netemeinicia pretențiilor adversarului procesual“, și a constatat, în consecință, că nu există nicio încălcare a art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale. Textul de lege criticat, care stabilește competența și procedura de soluționare a excepției de nelegalitate a unui act administrativ unilateral, se aplică tuturor celor aflați în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. Ca atare, nu se poate reține pretinsa contrarietate față de art. 16 din Constituție, sens în care s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 608 din 21 septembrie 2006. De altfel, menționează că invocarea excepției de neconstituționalitate a fost determinată de modul de interpretare și aplicare a legii, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale stabilite de lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (1) fraza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, având următorul conținut:

— Art. 4 alin. (1) teza întâi — Excepția de nelegalitate: „(1) *Legalitatea unui act administrativ unilateral poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate.*“

În motivarea excepției, autorii acesteia susțin încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că, în esență, critica de neconstituționalitate

vizează în realitate aspecte referitoare la interpretarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Astfel, se susține că textul de lege prin care este reglementată excepția de nelegalitate a unui act administrativ unilateral este neconstituțional în măsura în care această excepție nu poate fi invocată și de terții față de o procedură administrativ-jurisdicțională în cadrul căreia a fost emis un act administrativ-jurisdicțional ale cărui efecte li se opun. Este discriminatoriu, în opinia autorilor excepției, ca un astfel de mijloc procedural de contestare a unui act administrativ unilateral să fie aplicabil doar în ceea ce privește un act administrativ fără caracter jurisdicțional.

Analizând aceste susțineri, Curtea Constituțională constată că nu pot fi reținute.

Rațiunile care au determinat invocarea prezentei excepții de neconstituționalitate privesc în realitate soluția pronunțată de instanța de judecată prin sentința civilă atacată în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, și anume respingerea ca inadmisibilă a excepției de nelegalitate invocată de autorii excepției, în temeiul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

În procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, instanțele judecătorești interpretează legea în mod necesar, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac.

Ca atare, problemele de interpretare și aplicare a legii, fiind de atributul suveran al instanței de judecată, nu se pot constitui în aspecte de constituționalitate a textului de lege supus controlului Curții Constituționale.

De altfel, chiar cu prilejul dezbaterilor, autorii excepției au solicitat, în mod expres, instanței de contencios constituțional să pronunțe o decizie prin care aceasta să lămurească înțelesul dispozițiilor de lege criticate, în sensul conformității lor cu principiul egalității în drepturi, în funcție de o interpretare proprie a acestora sau a instanței de judecată. O astfel de cerere nu poate fi primită, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională nu se poate pronunța decât asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, și nu asupra modului de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești.

Competența Curții Constituționale nu poate fi confundată cu cea specifică instanțelor de judecată, iar atribuția de interpretare în sensul aplicării unitare a prevederilor legale de către instanțele judecătorești aparține exclusiv Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție.

Ca atare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) fraza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) fraza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Elena David și Florin David în Dosarul nr. 3.758/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 361

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, excepție ridicată de Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună, Ion Antonescu, Viorica Ștefania Oprea, Roxana Oprea, Ștefan Oprea, Marcel Coandă, Cătălina Coandă și Elena Lupu în Dosarul nr. 27/P/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă personal Ion Antonescu, Ștefan Oprea, Marcel Coandă și Cătălina Coandă, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Ion Antonescu formulează o cerere prealabilă, în sensul acordării unui nou termen de judecată, deoarece la dosarul Curții nu există punctele de vedere ale Senatului și Camerei Deputaților.

Ștefan Oprea, Marcel Coandă și Cătălina Coandă sunt de acord cu acordarea unui nou termen de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată de Ion Antonescu.

Cauza fiind în stare de judecată, Ion Antonescu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece prin textul de lege criticat se desființează dreptul cetățenilor la petiționare reglementat de dispozițiile art. 51 din Constituție. De asemenea, arată că dispozițiile art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 încalcă prevederile art. 1, art. 4 alin. (2), art. 11, art. 20 alin. (1) și art. 148 alin. (1) și (2) din Constituție.

Ștefan Oprea, Marcel Coandă și Cătălina Coandă solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 27/P/2000, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor**, excepție ridicată de Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună, Ion Antonescu, Viorica Ștefania Oprea, Roxana Oprea, Ștefan Oprea, Marcel Coandă, Cătălina Coandă și Elena Lupu, într-o cauză ce are ca obiect reînregistrarea

Partidului Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, încălcând prevederile art. 51 alin. (4) din Constituție.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat are drept scop îngrădirea exercitării abuzive a dreptului constituțional de a formula o petiție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că textul de lege criticat este în deplină concordanță cu regula constituțională care lasă la nivelul de reglementare al legii stabilirea condițiilor și termenelor în care autoritățile publice au obligația să răspundă la petiții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, excepție ridicată de Partidul Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună, Ion Antonescu, Viorica Ștefania Oprea, Roxana Oprea, Ștefan Oprea, Marcel Coandă, Cătălina Coandă și Elena Lupu în Dosarul nr. 27/P/2000 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 1 februarie 2002. Ordonanța a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 233/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 30 aprilie 2002.

Textul de lege criticat are următorul conținut: „(1) În cazul în care un petiționar adresează aceleași autorități sau instituții publice mai multe petiții, sesizând aceeași problemă, acestea se vor conexe, petentul urmând să primească un singur răspuns care trebuie să facă referire la toate petițiile primite.

(2) Dacă după trimiterea răspunsului se primește o nouă petiție de la același petiționar ori de la o autoritate sau instituție publică greșit sesizată, cu același conținut, aceasta se clasează, la numărul inițial făcându-se mențiune despre faptul că s-a răspuns.“

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă prevederile constituționale cuprinse în art. 51 alin. (4) referitoare la dreptul de petiționare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta a fost ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reînregistrare a Partidului Solidarității Democratice pentru Șanse Egale și o Societate mai Bună. În aceste condiții, față de obiectul cauzei, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu au legătură cu soluționarea acesteia, excepția de neconstituționalitate a textului de lege criticat urmând a fi respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia“.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 369

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție ridicată de Societatea Comercială „BANA—N” — S.R.L. din Lugoj în Dosarul nr. 204/252/2006 al Judecătoriei Lugoj.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 204/252/2006, **Judecătoria Lugoj a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000**, excepție ridicată de Societatea Comercială „BANA—N” — S.R.L. din Lugoj într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 aduc atingere dispozițiilor art. 44 alin. (2) teza întâi și art. 16 alin. (1), coroborate cu prevederile art. 11 alin. (1) și (2) și ale art. 20 alin. (1) din Constituție.

În dezvoltarea motivelor de neconstituționalitate autorul excepției susține că prin textul de lege criticat „legiuitorul a omis să prevadă situațiile sau criteriile care să lămurească în care cazuri sau situații răspunde persoana fizică și în care situații sau după ce criterii răspunde persoana juridică. Procedând în mod vădit lacunar, legiuitorul a lăsat

posibilitatea agentului constatator să-și aleagă după bunul plac subiectul răspunderii contravenționale, adică în mod arbitrar“. De asemenea, arată că „faptul că persoanele juridice au o mai mare posibilitate bănească de plată nu este un criteriu care să justifice sancțiuni mai mari“.

Judecătoria Lugoj apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 1 septembrie 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 650/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 914 din 16 decembrie 2002, potrivit căruia „*Sancțiunile prevăzute la art. 80 se pot aplica și persoanelor juridice, caz în care limitele minime și maxime ale amenzilor se dublează*“.

Dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 44 alin. (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea în mod egal de lege, indiferent de proprietar, a proprietății private, coroborate cu prevederile art. 11

alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, se rețin următoarele:

În legătură cu susținerea autorului excepției, în sensul că prevederile criticate „omit să prevadă situațiile sau criteriile care să lămurească în care cazuri sau situații răspunde persoana fizică și în care situații sau după ce criterii răspunde persoana juridică” și că sunt „lacunare”, se constată că acestea nu pot fi reținute. Restabilirea concordanței dintre Constituție și lege, într-o atare situație, ar presupune înlăturarea lacunei prin completarea reglementării, ceea ce excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, excepție ridicată de Societatea Comercială „BANA—N” — S.R.L. din Lugoj în Dosarul nr. 204/252/2006 al Judecătorei Lugoj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 373

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73—75 din Hotărârea Guvernului nr. 52/2005 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anul 2005

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73—75 din Hotărârea Guvernului nr. 52/2005 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anul 2005, excepție ridicată de Ion Nedelcu în Dosarul nr. 3.670/2006 al Tribunalului Prahova — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin procurator fără studii juridice, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.670/2006, **Tribunalul Prahova – Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73–75 din Hotărârea Guvernului nr. 52/2005 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anul 2005**, excepție ridicată de Ion Nedelcu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 22 referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și ale art. 34 referitoare la dreptul la ocrotirea sănătății.

Tribunalul Prahova – Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide numai asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73–75 din Hotărârea Guvernului nr. 52/2005 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anul 2005, excepție ridicată de Ion Nedelcu în Dosarul nr. 3.670/2006 al Tribunalului Prahova – Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 73–75 din Hotărârea Guvernului nr. 52/2005 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anul 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 20 ianuarie 2005.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și ale art. 34 referitor la dreptul la ocrotirea sănătății.

Potrivit prevederilor art. 146 lit. d) teza întâi din Constituție, Curtea Constituțională „*hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*”.

În aplicarea acestei prevederi constituționale, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, prevede că instanța de contencios constituțional „*(...) decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”.

Așa fiind, hotărârile Guvernului nu pot constitui obiect al controlului de constituționalitate, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 73–75 din Hotărârea Guvernului nr. 52/2005 este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 377

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Adriana Jeni Ispas în Dosarul nr. 2.550/102/2006 (nr. vechi 5.747/2006) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorul acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.550/102/2006 (nr. vechi 5.747/2006), **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.** Excepția a fost ridicată de Adriana Jeni Ispas cu prilejul soluționării unui litigiu de muncă având ca obiect contestația formulată împotriva ordinului de stabilire a drepturilor salariale.

În motivarea excepției autorul acesteia susține că dispozițiile art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 contravin prevederilor art. 21, 44 și art. 16 alin. (1) din Constituție.

Tribunalul Mureș — Secția civilă apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată în privința alin. (1) al art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, dar este întemeiată în privința alin. (2) al aceluiași articol. Fără să fi ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate, instanța, în cadrul opiniei exprimate, se substituie autorului excepției, detaliind motivarea acesteia și extinzând-o și cu privire la încălcarea altor prevederi constituționale, neinvocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, textul de lege criticat fiind în acord cu dispozițiile constituționale invocate.

Avocatul Poporului consideră, de asemenea, că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, nefiind contrare prevederilor art. 16 alin. (1), ale art. 21 și ale art. 44 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 7 aprilie 2006, aprobată prin Legea nr. 45/2007, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007, dispoziții potrivit cărora: „(1) *Personalul salarizat potrivit prezentei ordonanțe de urgență, nemulțumit de modul de stabilire a drepturilor salariale, poate face contestație, în termen de 15 zile de la data comunicării, la organele de conducere ale Ministerului Justiției, Consiliului Superior al Magistraturii, Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și ale Direcției Naționale Anticorupție ori, după caz, la Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Contestațiile se soluționează în termen de cel mult 30 de zile.*

(2) *Împotriva hotărârilor organelor prevăzute la alin. (1) se poate face plângere, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru hotărârile Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, sau, după caz, a Curții de Apel București, pentru celelalte hotărâri. Hotărârile pronunțate sunt irevocabile.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 privind accesul liber la justiție al oricărei persoane și dreptul părților la un proces echitabil și art. 44 privind proprietatea.

Constatând că instanța judecătorească nu a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate, Curtea nu va lua în considerare motivele suplimentare și celelalte prevederi constituționale invocate în cadrul opiniei exprimate, nefiind legal sesizată în legătură cu acestea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat nu creează o discriminare a persoanelor cărora li se adresează această normă în raport cu alte categorii de cetățeni care se pot

adresa instanței de contencios administrativ în a cărei circumscripție își au domiciliu. Astfel, judecătorii, procurorii și celelalte categorii de personal din sistemul justiției se află într-o situație obiectiv diferită, motiv pentru care legiuitorul a reglementat salarizarea și alte drepturi ale lor printr-un act normativ special, prin care a prevăzut reguli speciale de contestare a modului de stabilire a drepturilor salariale, precum și cu privire la exercitarea căilor de atac.

Potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, competența și procedura de judecată se stabilesc numai prin lege. Legiuitorul, prin urmare, este în drept ca, în considerarea unor situații deosebite, să stabilească reguli diferite, derogatorii de la normele dreptului comun.

Aceste reguli speciale nu îngădesc în niciun fel accesul liber la justiție, fiind expres prevăzut dreptul de a face plângere la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ori, după caz, a Curții de Apel București. În fața acestor instanțe părțile interesate se pot folosi de toate mijloacele și garanțiile procedurale care condiționează desfășurarea unui proces echitabil.

Nicio dispoziție constituțională nu prevede că accesul liber la justiție înseamnă accesul nelimitat la toate structurile judecătorești și nici faptul că toate procesele trebuie să parcurgă toate gradele de jurisdicție. Exercitarea căilor de atac, conform art. 129 din Constituție, se face în condițiile legii.

În sfârșit, Curtea constată că dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate nu au nicio legătură cu dreptul de proprietate sau cu condițiile exercitării acestui drept, prevederile art. 44 din Constituție neavând incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, excepție ridicată de Adriana Jeni Ispas în Dosarul nr. 2.550/102/2006 (nr. vechi 5.747/2006) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 378

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 31, art. 47 și art. 48 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 31, art. 47 și art. 48 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Moldopan” — S.A. din Botoșani în Dosarul nr. 6.145/40/2005 (nr. vechi 89/F/2005) al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ — Judecătorul-sindic.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 6.145/40/2005 (nr. vechi 89/F/2005), **Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ — Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 31, art. 47 și art. 48 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Moldopan” — S.A. din Botoșani în cadrul acțiunii având ca obiect cererea formulată de Ministerul Finanțelor Publice — A.N.A.F. București și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Botoșani pentru deschiderea procedurii insolvenței împotriva autorului excepției.

În motivarea excepției autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate creează posibilitatea introducerii fără restricții a unor cereri de deschidere a procedurii insolvenței, ceea ce determină instabilitatea economică și eliminarea de pe piață a unor comercianți. De asemenea, în opinia sa, competențele atribuite judecătorului-sindic au

ca rezultat crearea unei instanțe extraordinare. Consideră și că existența unei singure căi de atac și interdicția ca instanța de recurs să suspende executarea hotărârii judecătorului-sindic derogă de la normele dreptului comun și încalcă accesul liber la justiție și dreptul părților de a fi judecate în mod echitabil de către o instanță independentă și imparțială. Textele de lege criticate creează, în același timp, un regim preferențial pentru unii creditori în detrimentul altora și al debitorului, iar procedura specială de executare silită aduce atingere dreptului de dispoziție al debitorului și dreptului de proprietate al acestuia. Mai arată că prin restrângerea exercițiului dreptului debitorului de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile, cât și prin indisponibilizarea acestora se încalcă principiul libertății comerțului și inviolabilitatea proprietății private. În sfârșit, consideră că termenele foarte scurte și caracterul urgent al procedurii aduc atingere dreptului la apărare.

Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ — Judecătorul-sindic apreciază că toate dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, arată că aceste texte de lege sunt elaborate în virtutea competenței exclusive a legiuitorului de a stabili procedura în fața instanțelor judecătorești, în vederea realizării scopului specific al procedurii insolvenței.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că niciuna dintre criticile formulate de autorul excepției nu este întemeiată. Astfel, arată că dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate nu contravin principiului egalității în fața legii și a autorităților publice. De asemenea, consideră că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului, iar liberul acces la justiție este compatibil cu instituirea unor proceduri speciale. În sfârșit, în opinia Avocatului Poporului, conținutul și limitele exercitării dreptului de proprietate se stabilesc prin lege, iar dispozițiile legale criticate nu aduc atingere libertății comerțului, concurenței loiale ori cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8, 31, 47 și 48 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 8: „(1) Curtea de apel va fi instanța de recurs pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic în temeiul art. 11.

(2) Termenul de recurs este de 10 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Recursul va fi judecat de completuri specializate, în termen de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel. Citarea părților se face prin Buletinul procedurilor de insolvență. În vederea soluționării recursului, se trimit la curtea de apel, în copie certificată de greșierul-șef al tribunalului, numai actele care interesează soluționarea căii de atac, selectate de judecătorul-sindic. În cazul în care instanța de recurs consideră necesare și alte acte din dosarul de fond, va pune în vedere părților interesate să le depună în copie certificată.

(4) Prin derogare de la prevederile art. 300 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, hotărârile judecătorului-sindic nu vor putea fi suspendate de instanța de recurs.

(5) Prevederile alin. (4) nu se aplică în cazul judecării recursului împotriva următoarelor hotărâri ale judecătorului-sindic:

a) sentința de respingere a contestației debitorului, introdusă în temeiul art. 33 alin. (4);

b) sentința prin care se decide intrarea în procedura simplificată;

c) sentința prin care se decide intrarea în faliment, pronunțată în condițiile art. 107;

d) sentința de soluționare a contestației la planul de distribuire a fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe, introdusă în temeiul art. 122 alin. (3).

(6) Pentru toate cererile de recurs formulate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic în cadrul procedurii se constituie un singur dosar.

(7) Prin derogare de la art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, judecătorul-sindic va putea să nu dispună suspendarea cauzei, în situația în care dispozițiile a

căror neconstituționalitate se invocă au făcut obiectul cel puțin al unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională.“;

— Art. 31: „(1) Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezenta lege împotriva unui debitor prezumat în insolvență poate introduce o cerere introductivă, în care va preciza:

a) cuantumul și temeiul creanței;

b) existența unei garanții reale, constituite de către debitor sau instituite potrivit legii;

c) existența unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor debitorului;

d) declarația privind eventuala intenție de a participa la reorganizarea debitorului, caz în care va trebui să precizeze, cel puțin la nivel de principiu, modalitatea în care înțelege să participe la reorganizare.

(2) Creditorul va anexa documentele justificative ale creanței și ale actelor de constituire de garanții.

(3) Dacă între momentul înregistrării cererii de către un creditor și cel al judecării acestei cereri sunt formulate cereri de către alți creditori împotriva aceluiași debitor, tribunalul va verifica, din oficiu, la data înregistrării, existența dosarului pe rol, va dispune conexarea acestora și va stabili îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) referitoare la cuantumul minim al creanțelor, în raport cu valoarea însumată a creanțelor tuturor creditorilor care au formulat cereri și cu respectarea valorii-prag prevăzute de prezenta lege.

(4) Dacă există o cerere de deschidere a procedurii insolvenței formulată de către debitor și una sau mai multe cereri formulate de creditori, nesoluționate încă, toate cererile de deschidere a procedurii se conexează la cererea formulată de debitor.

(5) Dacă s-a deschis o procedură într-un dosar, celelalte eventuale dosare aflate pe rol, cu același obiect, vor fi conexeate la același dosar.“;

— Art. 47: „(1) Deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare — constând în dreptul de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea —, dacă acesta nu și-a declarat, în condițiile art. 28 alin. (1) lit. h) sau, după caz, art. 33 alin. (6), intenția de reorganizare.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute expres de lege, prevederile alin. (1) sunt aplicabile și bunurilor pe care debitorul le-ar dobândi ulterior deschiderii procedurii.

(3) Judecătorul-sindic va putea ordona ridicarea, în tot sau în parte, a dreptului de administrare al debitorului odată cu desemnarea unui administrator judiciar, indicând totodată și condiția de exercitare a conducerii debitorului de către acesta.

(4) Dreptul de administrare al debitorului încetează de drept la data la care se dispune începerea falimentului.

(5) Creditorii, comitetul creditorilor ori administratorul judiciar pot oricând adresa judecătorului-sindic o cerere de a se ridica debitorului dreptul de administrare, având ca justificare pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate.

(6) *Judecătorul-sindic va examina, în termen de 15 zile, cererea prevăzută la alin. (5), într-o ședință la care vor fi citați administratorul judiciar, comitetul creditorilor și administratorul special.*

(7) *De la data intrării în faliment, debitorul va putea desfășura doar activitățile ce sunt necesare derulării operațiunilor lichidării.*

— Art. 48: *„(1) Prin sentința sau, după caz, încheierea având drept efect ridicarea dreptului de administrare, judecătorul-sindic va da dispoziții tuturor băncilor la care debitorul are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al administratorului judiciar/lichidatorului.*

(2) *Încălcarea dispozițiilor judecătorului-sindic, menționate la alin. (1), atrage răspunderea băncilor pentru prejudiciul creat, precum și o amendă judiciară de la 4.000 lei (RON) la 10.000 lei (RON).*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale: art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor și a îndatoririlor; art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi; art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil; art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea dreptului de proprietate și ocrotirea proprietății private; art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți; art. 126 privind instanțele judecătorești; art. 135 alin. (2) lit. a) privind obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protejarea concurenței loiale și crearea condițiilor favorabile pentru valorificarea tuturor factorilor de producție; art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private. De asemenea, autorul excepției consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 318 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 992 din 28 octombrie 2004, Decizia nr. 786 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 8 ianuarie 2007 și Decizia nr. 923 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 23 ianuarie 2007, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale și a respins, ca fiind neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate.

Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că judecătorul-sindic nu reprezintă o instanță extraordinară, ci un complet specializat în cadrul tribunalului.

Referindu-se la condițiile în care orice creditor poate introduce cerere pentru deschiderea procedurii de insolvență, Curtea a arătat că acestea sunt stabilite cu rigurozitate de lege și că introducerea cererii nu duce în mod automat la deschiderea procedurii de insolvență.

Astfel, cererile introductive care nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege nu vor putea produce efecte juridice și vor fi respinse de judecătorul-sindic.

De asemenea, Curtea a reținut că toate textele de lege criticate constituie norme de procedură a căror stabilire, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. În virtutea acestor prerogative constituționale, legiuitorul, în considerarea unor situații deosebite, poate să stabilească și reguli de procedură speciale, derogatorii de la regulile dreptului comun.

În legătură cu aceasta, Curtea a arătat că procedura insolvenței este o procedură specială, caracterizată de celeritate și care are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Prin aceleași decizii Curtea a arătat și că debitorul poate face opoziție la cererea de deschidere a procedurii insolvenței și poate combate prin toate mijloacele legale de probă susținerile creditorilor pentru a dovedi faptul că, în realitate, nu se află în stare de insolvență ori că nu sunt reale creanțele pretinse, astfel că atât debitorul, cât și creditorii, se bucură de toate garanțiile procesuale care asigură desfășurarea unui proces echitabil.

Referindu-se la atribuțiile judecătorului-sindic și reglementarea îndeplinirii acestora, Curtea a arătat că acestea nu oferă niciun temei pentru afirmația că judecătorul-sindic nu ar fi o instanță independentă și imparțială.

De asemenea, a reținut că nicio dispoziție a Constituției și nicio reglementare internațională nu stabilesc în câte grade de jurisdicție trebuie soluționate diferite litigii și câte căi de atac trebuie să existe, acestea urmând a fi stabilite prin lege. Posibilitatea oricărei persoane de a se adresa justiției, de a folosi în cadrul procesului toate mijloacele procesuale prevăzute de lege, deopotrivă pentru toate părțile și posibilitatea exercitării căilor de atac, asigură exercițiul efectiv al dreptului de acces liber la justiție, care nu este un drept absolut, putând fi supus prin lege unor condiționări de fond și de formă. Potrivit art. 129 din Constituție, căile de atac se exercită în condițiile legii.

Curtea a apreciat că regulile de procedură prevăzute de Legea nr. 85/2006 se aplică în mod egal tuturor creditorilor și debitorilor aflați în situație identică și care se încadrează în ipotezele normelor juridice respective, fără a institui privilegii sau discriminări.

Referindu-se la indisponibilizarea bunurilor și a acțiunilor debitorului, ridicarea dreptului debitorului de a-și conduce activitatea și de a-și administra bunurile, ca și vânzarea unor active ale debitorului fără acordul acestuia, Curtea a reținut că acestea constituie, într-adevăr, limitări ale

exercițiului dreptului de proprietate, dar a arătat că aceste limitări sunt în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege și dispozițiile art. 136 alin. (5) din Legea fundamentală care prevede că proprietatea privată este inviolabilă numai în condițiile legii.

Astfel, restrângerea exercițiului dreptului debitorului în privința patrimoniului său este determinată de constatarea administrării nechibzuite a patrimoniului, a conducerii necorespunzătoare a afacerii sau chiar a unor acte frauduloase, care au dus la starea de insolvență. Scopul acestei restrângeri constă în prevenirea producerii unor noi

pierderi prin conducerea și administrarea afacerii mai eficient de către administratori sau lichidatori calificați, care să asigure protejarea și reîntregirea activelor debitorului, în vederea îndeplinirii creanțelor creditorilor, ceea ce intră în sfera obligației statului de a asigura libertatea comerțului, protejarea concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8, art. 31, art. 47 și art. 48 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Moldopan” — S.A. din Botoșani în Dosarul nr. 6.145/40/2005 (nr. vechi 89/F/2005) al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ — Judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 398

din 24 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Dan Vasile Constantin în Dosarul nr. 2.545/2006 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând cele statuate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 631 din 3 octombrie 2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.545/2006, **Tribunalul Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției**, excepție ridicată de Dan Vasile Constantin într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect anularea ordinului prin care Prefectul Județului Neamț a constatat încetarea mandatului său de președinte al Consiliului Județean Neamț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 120–123 din Constituție referitoare la administrația publică locală și la principiile care o guvernează. Se arată, în esență, că, în sensul prevederilor art. 123 alin. (4) din Legea fundamentală, mandatul unui ales local nu poate fi întrerupt printr-un act administrativ emis în mod discreționar de prefectul județului. Autorul excepției susține că, potrivit principiului simetriei actelor juridice, o asemenea posibilitate nu poate fi recunoscută decât consiliului județean, care, în calitate de organ colegial, și-a desemnat președintele. Precizează că sunt nesocotite, pe de o parte, principiul autonomiei locale, întrucât „se legiferează amestecul direct și brutal al reprezentantului statului în activitatea administrației autonome locale“, iar pe de altă parte, principiul descentralizării, „prin «răpirea» prerogativelor constituționale care revin consiliilor județene sau, după caz, locale, cu privire la luarea măsurilor de încetare sau invalidare a mandatului de ales local“.

Tribunalul Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în susținerea punctului de vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 631 din 3 octombrie 2006.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003 sunt constituționale. În acest sens, face referire la cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 631/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003. Textul de lege criticat are următorul cuprins: *„(4) În situația în care alesul local aflat în stare de incompatibilitate nu renunță la una dintre cele două funcții incompatibile în termenul prevăzut la alin. (3), prefectul va emite un ordin prin care constată încetarea de drept a mandatului de ales local la data împlinirii termenului de 15 zile sau, după caz, 60 de zile, la propunerea secretarului unității administrativ-teritoriale. Orice persoană poate sesiza secretarul unității administrativ-teritoriale.“*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003 contravine dispozițiilor din Constituție referitoare la „Administrația publică locală“, și anume art. 120 – „Principii de bază“, art. 121 – „Autorități comunale și orașenești“, art. 122 – „Consiliul județean“ și art. 123 – „Prefectul“.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că textul de lege ce formează obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate a mai fost supus controlului exercitat de instanța de contencios constituțional, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză. Prin Decizia nr. 631 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 7 noiembrie 2006, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003, reținând că prevederile criticate „nu vizează crearea unui raport de subordonare între prefect și autoritățile administrației publice locale, dimpotrivă, încetarea mandatului intervine în temeiul legii, fără a i se

atribui prefectului competența de a aprecia asupra valabilității mandatului de ales local. De altfel, ordinul prefectului are doar rolul de a constata o stare de fapt în ceea ce îl privește, în mod exclusiv, pe alesul local“.

Cele statuate prin decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe a Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91 alin. (4) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Dan Vasile Constantin în Dosarul nr. 2.545/2006 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 404 din 3 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6 teza a doua și art. I pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

La apelul nominal răspunde Ruslan Deleanu, în nume propriu și ca reprezentant al autorilor excepției Ghenadie Brega și Olga Brega.

Având cuvântul, acesta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate așa cum a fost formulată, reiterând pe larg argumentele expuse în motivarea acesteia. Arată totodată că invocă și un interes public în ceea ce privește admiterea excepției de neconstituționalitate a art. I pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003, întrucât acest text de lege vizează acei cetățeni români care fie au redobândit cetățenia română începând cu anul 1991 și și-au menținut domiciliul în străinătate, iar în ultimii patru ani și-au stabilit domiciliul în România, fie redobândesc cetățenia română în prezent și își stabilesc domiciliul în România.

Depune la dosar concluzii scrise.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 teza a doua și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, excepție ridicată de Ruslan Deleanu, Ghenadie Brega și Olga Brega în Dosarul nr. 8.789/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că, în cauză, acțiunea principală în care a fost invocată aceasta se identifică cu excepția de neconstituționalitate, astfel încât sesizarea Curții a fost făcută în mod nelegal, cu încălcarea prevederilor art. 29 din Legea nr. 47/1992.

CURTEA,

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 8.789/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 teza a doua și art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991**. Excepția a fost ridicată de reclamantul Ruslan Deleanu, Ghenadie Brega și Olga Brega în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, Ghenadie Brega și Olga Brega susțin, în esență, că art. 6 teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003 încalcă liberul acces la justiție și dreptul la petiționare prin aceea că „au fost constrânși să aștepte patru ani spre a putea depune cererea de redobândire a cetățeniei române la [...] Ministerul Justiției, în condițiile unei legale șederi în România“. În ceea ce privește art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003, Ruslan Deleanu susține că îngreșește dreptul la liberă circulație în Uniunea Europeană pentru o perioadă de 4 ani de la data stabilirii domiciliului în România, în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 53, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Totodată, arată că același text legal instituie o discriminare între cetățenii români pe criteriul originii etnice.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, normele criticate nefiind în contradicție cu prevederile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate nu încalcă textele constituționale invocate, astfel încât excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 25 privind libera circulație. Se mai arată că art. 51 și 53 din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că acesta îl constituie, potrivit numerotării date de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003, prevederile art. I pct. 6 teza a doua și art. I pct. 18 din acest act normativ.

Ca urmare, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6 teza a doua și art. I pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 9 iunie 2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 405/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 15 octombrie 2003, având următoarea redactare:

— Art. I pct. 6 *«După articolul 10 se introduc două noi articole, articolele 10¹ și 10², cu următorul cuprins:*

„[...]

Art. 10²

Persoanele prevăzute la art. 10¹ care au domiciliul sau reședința în România pot depune la Ministerul Justiției o cerere de redobândire a cetățeniei române după împlinirea unui termen de 4 ani de la momentul obținerii dreptului de ședere, respectiv al stabilirii domiciliului în România.»

— Art. I pct. 18 *«După articolul 37 se introduce un nou articol, articolul 37¹, cu următorul cuprins:*

„Art. 37¹

Persoanele prevăzute la art. 10¹ care au redobândit cetățenia română cu stabilirea domiciliului în România sau care și-au stabilit ulterior domiciliul în România nu vor putea exercita dreptul la liberă circulație în baza pașaportului emis de autoritățile române pentru a călători în alte state decât statul de origine timp de 4 ani de la data stabilirii, respectiv a schimbării domiciliului.

Ministerul de Interne poate acorda dispensă pentru exercitarea dreptului la liberă circulație, prin derogare de la prevederile alin. 1, în următoarele situații:

a) *reîntregirea familiei sau vizitarea soțului ori a unei rude până la gradul II inclusiv;*

b) *vizitarea unei rude până la gradul IV grav bolnave;*

c) realizarea unei intervenții medicale în lipsa căreia sănătatea persoanei ar fi în pericol;

d) efectuarea unui stagiu de perfecționare sau ca urmare a obținerii unei burse;

e) deplasări determinate de natura ocupației exercitate în România.“»

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 privind *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 privind *Accesul liber la justiție*, ale art. 25 privind *Libera circulație*, ale art. 51 privind *Dreptul de petiționare* și ale art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta a fost ridicată într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ în baza art. 9 din Legea nr. 554/2004, prin care s-a solicitat anularea aceluiași texte legale criticate ca neconstituționale, cu motivarea că încalcă prevederile Legii fundamentale cuprinse în art. 16 privind *Egalitatea în drepturi*, în art. 21 privind *Accesul liber la justiție*, în art. 25 privind *Libera circulație*, în art. 51 privind *Dreptul de petiționare* și în art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Or, potrivit art. 146 lit. d) din Constituție, instanța de contencios constituțional „*hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial*“, iar, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei*

dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia“. Din aceste dispoziții legale rezultă că legile și ordonanțele Guvernului nu pot fi atacate pe cale principală, prin acțiune introdusă exclusiv în acest scop la instanța de judecată sau de arbitraj comercial, ci numai pe cale de excepție, în vederea valorificării unui drept subiectiv sau a unui interes legitim, sens în care Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 761 din 31 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 980 din 7 decembrie 2006. Tot astfel, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 66 din 25 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 15 februarie 2007, că, atunci când obiect exclusiv al acțiunii principale introduse la instanța de judecată este constatarea neconstituționalității unei ordonanțe simple sau ordonanțe de urgență a Guvernului, respectiv a unor dispoziții ale unor asemenea acte normative, excepția de neconstituționalitate este transformată într-o veritabilă acțiune, pierzându-și astfel natura sa de excepție, înțeleasă ca un mijloc de apărare care nu pune în discuție fondul pretenției deduse judecării.

Întrucât în cazul de față acțiunea principală, deci fondul cauzei, se identifică practic cu excepția de neconstituționalitate, sesizarea Curții a fost făcută în mod nelegal, cu încălcarea prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 29 din Legea nr. 47/1992 și, ca urmare, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 6 teza a doua și art. I pct. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2003 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, excepție ridicată de Ruslan Deleanu, Ghenadie Brega și Olga Brega în Dosarul nr. 8.789/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 406

din 3 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 66 din Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 din Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „C & T Proeuro” — S.R.L. din Lugoj în Dosarul nr. 5.497/59/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Administrația Financiară a Municipiului Lugoj a depus la dosarul cauzei întâmpinare prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.497/59/2006, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 din Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „C & T Proeuro” — S.R.L. din Lugoj în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat are efecte retroactive, întrucât se aplică și actelor anterioare, „inclusiv cu privire la condițiile în care se poate face estimarea veniturilor și la criteriile de estimare”. Se mai arată că art. 66 din Codul de procedură fiscală instituie o prezumție

de nelegalitate a dobândirii unor venituri pentru care autoritatea fiscală nu este obligată să facă proba existenței acestora, cu consecința deposedării prezumtivului dobânditor de alte bunuri, licit dobândite, în contradicție cu art. 44 alin. (8) și (9) din Legea fundamentală. Totodată, se apreciază că, prin formularea sa extrem de generală, textul de lege criticat contravine și celorlalte dispoziții din Constituție invocate, întrucât „o estimare făcută pe baza unui text de lege general, evaziv, fără criterii bine stabilite, nu poate fi decât neconstituțională”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autoarea excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că art. 66 din Codul de procedură fiscală nu contravine dispozițiilor constituționale invocate. Arată că „diversitatea situațiilor ce pot apărea în procedura stabilirii mărimii bazei de impunere, când aceasta nu poate fi fără echivoc determinată, exclude posibilitatea instituirii unor criterii foarte precise”, textul de lege criticat „oferind, totuși, unele jaloane orientative, inclusiv de cuantificare, care nu conțin aspecte de retroactivitate”. „Organul fiscal, în procesul colectării creanțelor bugetare, are îndatorirea legală de a identifica orice bază de impunere și de a stabili nivelul acesteia, în conformitate cu cerințele art. 56 alin. (1) din Legea fundamentală, [...] identificarea nivelului oricărei baze de impunere neputând fi realizată decât în cadrul termenelor de prescripție în materie și prin raportare la datele și documentele existente.”

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu conține nicio dispoziție cu caracter retroactiv, precum și faptul că instituirea unor instrumente de calcul al unor obligații fiscale încălcate este legitimă și nu constituie o încălcare a dreptului de proprietate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 66 din Codul de procedură fiscală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005, având următorul cuprins:

— Art. 66: „(1) Dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie avute în vedere toate datele și documentele care au relevanță pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

(2) În situațiile în care, potrivit legii, organele fiscale sunt îndreptățite să estimeze baza de impunere, acestea vor avea în vedere prețul de piață al tranzacției sau bunului impozabil, astfel cum este definit de Codul fiscal.“

Autoarea excepției susține că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la principiul neretroactivității legii, ale art. 44 alin. (8) potrivit cărora „Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă“ și alin. (9) potrivit cărora „bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii“, ale art. 56 alin. (2) și (3) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale și interzicerea oricăror prestații în afara celor stabilite prin lege și ale art. 139 privind impozitele, taxele și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate așa cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, pentru considerentele ce vor fi expuse în ceea ce urmează:

Textul de lege criticat, care reglementează obligația organului fiscal ca, în situația în care nu poate determina mărimea bazei de impunere, să procedeze la estimarea acesteia, nu conține nicio dispoziție cu caracter retroactiv. Faptul că estimarea se realizează cu luarea în considerare a tuturor datelor și documentelor care prezintă relevanță nu poate fi interpretat ca o aplicare retroactivă a textului de lege. Scopul examinării acestor date și documente îl constituie identificarea de către organul fiscal a acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale a contribuabilului, în vederea stabilirii impozitelor și

taxelor datorate bugetului de stat. Ca urmare, chiar dacă, în practică, dispozițiile legale criticate pot viza acte și fapte din trecut, luate în considerare de organul fiscal cu prilejul realizării estimării, efectele lor se produc în viitor, de la data intrării în vigoare a textului de lege, care reglementează pentru perioada ulterioară intrării sale în vigoare, în deplină concordanță cu prevederile art. 15 din Legea fundamentală.

Autoarea excepției mai critică art. 66 din Codul de procedură fiscală și pentru modul de redactare, apreciat ca fiind prea general și, prin urmare, imprecis, ceea ce, în opinia sa, este de natură să instituie o prezumție de nelegalitate a dobândirii averii, cu consecința confiscării bunurilor licit dobândite, în contradicție cu prevederile art. 44 alin. (8) și (9) din Legea fundamentală. Aceste critici nu pot fi reținute, deoarece textul de lege ce face obiectul excepției conține o serie de elemente pe baza cărora organul fiscal poate proceda la stabilirea corespunzătoare a bazei de impunere, diversitatea situațiilor ce pot apărea în cadrul acestei proceduri excluzând posibilitatea instituirii unor criterii foarte precise și stabile. În virtutea dreptului său de apreciere, precum și a rolului activ, consacrate de art. 7 și 8 din Codul de procedură fiscală, organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului, să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză. Estimarea bazei de impunere realizându-se numai după examinarea tuturor acestor elemente și cu aplicarea criteriilor stabilite chiar de dispozițiile art. 66 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, nu poate fi reținută susținerea potrivit căreia textul de lege criticat ar institui o prezumție de nelegalitate a dobândirii averii. În plus, ori de câte ori contribuabilul este nemulțumit de constatările organului fiscal, le poate contesta, având așadar deplina posibilitate de a demonstra, în fața unei instanțe judecătorești, nelegalitatea acestor constatări, respectiv a actelor astfel întocmite.

Curtea constată totodată că art. 66 din Codul de procedură fiscală nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare și, de asemenea, nu stabilește alte impozite, taxe, contribuții sau prestații decât cele expres prevăzute de lege, astfel încât nu pot fi reținute nici criticile formulate în raport de prevederile constituționale ale art. 56 alin. (2) și (3) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale și interzicerea oricăror prestații în afara celor stabilite prin lege, precum și ale art. 139 privind impozitele, taxele și alte contribuții.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 din Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „C & T Proeuro” — S.R.L. din Lugoj în Dosarul nr. 5.497/59/2006 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 407

din 3 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 pct. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Mohammad Mohseni Doost în Dosarul nr. 14.841/302/2005 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 150D/2007, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Khalid Hussen în Dosarul nr. 5.440/302/2006 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 150D/2007 la Dosarul nr. 48D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată expres prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, dar că soluția legislativă conținută de textul criticat a fost preluată de noua reglementare la art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2. Menționează că, în domeniul reglementat de textul de lege criticat, Curtea Constituțională are o bogată jurisprudență, a cărei modificare nu se justifică în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 5 octombrie 2006 și 18 ianuarie 2007, pronunțate în dosarele nr. 14.841/302/2005 și nr. 5.440/302/2006, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000**

privind statutul și regimul refugiaților în România. Excepția a fost ridicată de Mohammad Mohseni Doost și, respectiv, Khalid Hussen în cauze civile având ca obiect obținerea statutului de refugiat.

În motivările excepției, având un conținut similar, se susține, în esență, că textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se arată că prevederile criticate permit, pe de o parte, interpretări eronate cu privire la natura și conținutul pedepselor inumane ori degradante, iar pe de altă parte, limitarea arbitrară a condițiilor de acordare a protecției umanitare condiționate numai la situațiile în care riscul de tortură, pedepse sau tratamente inumane ori degradante ar surveni dintr-o temere bine întemeiată de persecuție pentru unul din cele 5 motive ale definiției Convenției de la Geneva: rasa, religia, naționalitatea, opiniile politice, apartenența la un anumit grup social.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece argumentele invocate nu relevă un real conflict între prevederile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 și norma înscrisă la art. 22 din Constituție. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 244/2005.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că, urmare a abrogării Ordonanței Guvernului nr. 102/2000, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 26 din Legea nr. 122/2006 și că aceasta nu este, în opinia sa, întemeiată.

Avocatul Poporului precizează că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, iar soluția legislativă conținută în textul criticat a fost preluată, de principiu, de art. 26 din legea amintită. Consideră că stabilirea, prin dispozițiile de lege criticate, a condițiilor în care se poate acorda protecția subsidiară este în deplină concordanță cu prevederile constituționale și convenționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10

și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform încheierilor de sesizare, prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004 (devenite, ca urmare a renumerotării și republicării, art. 5 pct. 2).

La data sesizării Curții Constituționale, aceste prevederi erau abrogate prin efectul dispozițiilor art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, intrată în vigoare la 16 august 2006.

Prevederile art. 5 pct. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 au fost preluate, în esență, de art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006, care instituie o formă de protecție a străinilor și apatrizilor, denumită protecție subsidiară.

În consecință, prin prezenta decizie, Curtea se va pronunța cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, care au următorul conținut: „(1) *Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatrizului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) *Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: [...]*

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante.“

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Constituție și celor ale art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ambele referitoare la interzicerea torturii, a pedepselor și a tratamentelor inumane ori degradante.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu o motivare similară și prin raportare la aceleași prevederi constituționale și convenționale ca și în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 717 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 20 noiembrie 2006, Decizia nr. 799 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12 decembrie 2006, și Decizia nr. 116 din 15 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 16 martie 2007, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, pentru considerentele acolo reținute.

Cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea, în cauza de față neintervenind elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Mohammad Mohseni Doost și Khalid Hussen în dosarele nr. 14.841/302/2005 și nr. 5.440/302/2006 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 408

din 3 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, excepție ridicată de Gheorghe Prodescu în Dosarul nr. 349/85/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că autorul excepției a depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că autorul excepției nu a motivat excepția invocată, astfel cum prevede, imperativ, art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 349/85/2006, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Prodescu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât „au fost îndepărtate în mod nelegal sporul de 6 luni vechime în muncă pentru fiecare an de persecuție politică și indemnizația de 500.000 lei pentru fiecare an de persecuție politică”. Se mai arată că modificarea art. 9 din Decretul-lege nr. 118/1990 prin

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/1997, care nu a fost aprobată prin lege, este neconstituțională.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/1997 pentru modificarea și completarea Decretului-lege nr. 118/1990, act normativ care, de altfel, a fost aprobat prin Legea nr. 55/1998.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat este în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 108 privind *Actele Guvernului* și ale art. 115 privind *Delegarea legislativă*.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că autorul acesteia nu a indicat niciun text sau principiu constituțional încălcat de norma criticată, astfel cum prevăd dispozițiile imperative ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, excepție ridicată de Gheorghe Prodescu în Dosarul nr. 349/85/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 411

din 3 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. a)
din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice
și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Orange România” — S.A. în Dosarul nr. 28.209/2/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, avocat Ciprian Donțu. Partea Autoritatea Națională pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației este reprezentată prin consilier juridic Elena Crețu.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Autoritatea Națională pentru Reglementare în Comunicații și Tehnologia Informației a depus la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Având cuvântul, reprezentantul autoarei excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, dezvoltând argumentele expuse în motivarea acesteia.

Consilierul juridic Elena Crețu solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Prin Încheierea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 28.209/2/2004, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Orange România” — S.A. în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că stabilirea, prin textul legal criticat, a dreptului Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații, instituție aflată în subordinea Guvernului, de a aplica sancțiuni operatorilor pentru faptele prevăzute de lege echivalează cu a conferi acesteia dreptul de a înfăptui justiția, în contradicție cu dispozițiile art. 1 alin. (4) și art. 126 alin. (1) din Constituție. Calificarea acțiunilor sau inacțiunilor operatorilor drept acte ilicite, precum și aplicarea unei amenzi administrative fără o procedură contradictorie contravin, în opinia autoarei excepției, și dispozițiilor art. 24 din Constituție. În sfârșit, se arată că dreptul conferit unei autorități administrative de a aplica sancțiuni administrative pentru fapte care nu sunt calificate de lege drept contravenție sau abatere disciplinară încalcă și principiul legalității, deoarece agentul puterii executive nu creează legea, ci doar o aplică.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul atacat este constituțional.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă prevederile constituționale invocate de autoarea excepției. Se face referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția este neîntemeiată, arătând că rațiunea reglementării criticate vizează modalitatea de constrângere a operatorilor de

rețele de comunicații electronice de a respecta cadrul legislativ în care această autoritate are responsabilități, iar sancționarea cu amendă a refuzului de a furniza în mod complet și corect informațiile prevăzute de această ordonanță reprezintă o opțiune a Parlamentului, ca unică autoritate legiuitoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 2 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 527/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 14 august 2002, având următoarea redactare:

— Art. 19 alin. (1) lit. a): „(1) *Autoritatea de reglementare poate obliga, prin decizie, operatorii la plata unor amenzi*

administrative în sumă de până la 30.000.000 lei pentru fiecare zi de întârziere, calculată de la data stabilită prin decizie, pentru a-i determina:

a) să furnizeze în mod complet și corect, în conformitate cu solicitarea scrisă a autorității de reglementare, informațiile care le-au fost cerute conform prevederilor art. 11 alin. (3), art. 13 alin. (3) sau ale art. 17 alin. (1), precum și orice alte informații cerute în mod neechivoc de autoritatea de reglementare în aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe.“

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (4) privind separația și echilibrul puterilor în stat, ale art. 24 privind *Dreptul la apărare* și ale art. 126 referitor la *Instanțele judecătorești*.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că textul de lege criticat în prezenta cauză a mai fost supus controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme constituționale și convenționale invocate și în prezenta cauză și cu o motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 160 din 28 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 27 martie 2006, instanța de contencios constituțional a statuat, pentru argumentele acolo reținute, că dispozițiile art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora nu încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la separația și echilibrul puterilor în stat, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 126 referitoare la instanțele judecătorești.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a modifica jurisprudența Curții în materie, soluția și considerentele ce au stat la baza deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 34/2002 privind accesul la rețelele publice de comunicații electronice și la infrastructura asociată, precum și interconectarea acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Orange România” — S.A. în Dosarul nr. 28.209/2/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 412

din 3 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interguard Serv” — S.R.L. în Dosarul nr. 35.002/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 35.002/299/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interguard Serv” — S.R.L. în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece stabilește o procedură ce determină limitarea mijloacelor de probă, a căilor de atac, restrângerea dreptului fundamental la apărare și instituirea unei discriminări între persoane aflate în situații identice. Astfel, judecarea acțiunii în anulare de către un singur judecător este apreciată ca fiind contrară liberului acces la justiție și de natură a crea „o diferențiere neconstituțională față de justițiabilii care beneficiază la același nivel jurisdicțional de judecată de un complet format din doi judecători”. Totodată, se susține că alin. (5) al art. 8 din

Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 „permite exercitarea unui eventual abuz de drept” din partea creditorilor și determină o situație de inegalitate între debitorul din procedura somației de plată și pârâtul din procesele comerciale de drept comun.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, constatând că acestea nu încalcă principiul egalității în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380

din 5 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 8: „(1) *Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(3) Abrogat.

(4) Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.“

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 44 alin. (1) privind garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului. Se invocă, totodată, dispozițiile art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Interguard Serv” — S.R.L. în Dosarul nr. 35.002/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Marieta Safta

P R E Ț U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2007
— pe suport fizic —

Denumirea publicației	Prețul abonamentului anual (lei)	Prețul abonamentului trimestrial (lei)	Prețul abonamentului lunar (lei)
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	1.560	400	140
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*	260	—	—
• Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	1.400	350	—
• Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.100	525	—
• Monitorul Oficial, Partea a III-a	400	100	—
• Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.600	400	—
• Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.500	375	—
• Monitorul Oficial, Partea a VII-a	500	125	—
• Colecția Legislația României	400	100	—
• Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	660	165	—
• Breviar Legislativ	60	15	—
• Repertoriul actelor normative	109	—	—

* Cu excepția numerelor bis de interes restrâns.

Legislație în format electronic (opțional pe CD sau DVD)	Preț
■ Decizii ale Curții Constituționale	80
■ Colecția electronică a Monitorului Oficial, Partea I și Partea I bis 1989—2006	1.400
■ Colecția electronică a Monitorului Oficial, Partea I Maghiară 2000—2006	900
■ Colecția electronică a Monitorului Oficial, Partea a II-a 1995—2006	1.200
■ Colecția electronică a Monitorului Oficial, Partea a III-a 2001—2006	400
■ Colecția electronică a Monitorului Oficial, Partea a IV-a 2001—2006	1.700
■ Colecția electronică a Monitorului Oficial, Partea a VI-a 2001—2006	800
■ Colecția electronică a Monitorului Oficial, Partea a VII-a 2005—2006	80

Prețurile includ T.V.A. 9%.

Abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următoarele societăți de distribuție:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ“ — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, str. Banul Udrea nr. 10, (telefon/fax: 411.91.79)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr. 202A (telefon: 316.30.57, fax: 316.30.58)
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, str. Hristo Botev nr. 6 (telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ MEDIA PRESS ABONAMENTE — S.R.L. — București, str. Izvor nr. 78, et. 2 (tel. 311.97.84, fax 311.97.85)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256 (telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9 (telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ ZIRKON MEDIA — S.R.L. — București, str. Călin Ottoi nr. 29 (tel. 250.52.77, 250.22.94, fax 250.56.30)
- ◆ ART ADVERTISING — S.R.L. — Râmnicu Vâlcea, str. Regina Maria nr. 7, bl. C1, sc. C, mezanin II (tel. 0250/73.54.75, 0744.50.90.99)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36 (telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)
- ◆ CARTEXIM — S.R.L. — Slobozia, Bd. Matei Basarab, bl. A2, sc. B, ap. 15, parter (telefon/fax: 0243/22.06.95)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7 (telefon/fax: 0268/47.05.96)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1 (telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ ROESTA — S.R.L. — Curtea de Argeș, str. Valea Iașului, bl. P10, ap. 18 (telefon/fax: 0248/72.11.43)
- ◆ VIAȚA LIBERĂ — S.A. — Galați, str. Domnească nr. 68 (telefon: 0236/46.07.19, fax: 0236/46.08.75)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
 Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

